

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Inden hr. Holger K. Nielsen kommer for godt i gang med rapporten fra Rådet for Socialt Udsatte, vil jeg lige henvise til, at Rådet for Socialt Udsatte jo klart siger på side 8 i sin rapport, at det er rådets opfattelse, at regeringen generelt er meget lydhør over for dets forslag og tager dem alvorligt. Rådet siger også, at der er sket en positiv opfølgning på mange af dets anbefalinger i sidste års rapport, og i øvrigt tager vi også fat på at følge op på anbefalingerne i dette års rapport.

Men det er rigtigt, at på ét punkt er rådet og regeringen ikke enige. Det er om den ændring af kontanthjælpen, vi har lavet – i øvrigt med bred opbakning i Folketinget, også fra Socialdemokraterne, som hr. Holger K. Nielsen jo normalt samarbejder med – som gik ud på at sikre, at det altid skal kunne betale sig at arbejde.

Nu ved jeg godt, at jeg ikke må stille spørgsmål, men det kunne da være fristende. Kan hr. Holger K. Nielsen formås til at svare på, om han ikke er enig i, at det altid skal kunne betale sig at arbejde?

Holger K. Nielsen (SF):

Det vil jeg da gerne svare på. Det er jeg fuldstændig enig i, men her er der jo – det påvises også i rapporten – tale om en gruppe, som ikke uden videre kan komme ud på arbejdsmarkedet. Det er mennesker, der ikke er det, man kalder arbejdsmarkedssparate, og de kan ikke bare gå ud og få et job.

Samtidig ved vi udmærket, at vi ikke har et arbejdsmarked, der er åbent for alle dem, der godt vil ind på arbejdsmarkedet. Vi har faktisk stadig arbejdsløshed i dette land, og derfor er det ondsksfuldt og forkert at rette bager for smed, når man med det argument skærer så kraftigt i kontanthjælpen.

Som det påpeges i denne rapport, og som det er påpeget i en række udsagn, der er kommet for nylig, er det ikke mindst denne nedskæring af kontanthjælpen, som betyder, at mange enlige forsørgere og andre svage mennesker i år er nødt til at gå til de private hjælpeorganisationer som Kirkens Korshær, Frelsens Hær og andre. De gør et udmærket stykke arbejde, men det ville jo være bedre, hvis færre mennesker var tvunget til at gå til disse hjælpeorganisationer.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes, det er vigtigt lige at holde fast i, hvad det egentlig er, vi snakker om her. Det, der er tale om, er, at et bredt flertal i Folketinget har

bakket op om at indrette kontanthjælpen således, at det altid kan betale sig at arbejde.

Vi havde nogle eksempler før. Hvis vi tager en børnefamilie, hvor begge forældre var på kontanthjælp, skulle lønnen faktisk være op mod 25.000 kr. om måneden, hvis den ene fik et job, for at det overhovedet kunne betale sig. Man skulle altså op på at tjene 25.000 kr. om måneden, for at det overhovedet kunne betale sig at gå i arbejde frem for at hæve kontanthjælp, og det er selvfølgelig ikke rimeligt, at samfundet er indrettet sådan, at det ikke kan betale sig at gå på arbejde.

Derfor blev der lavet en justering af kontanthjælpen. Der blev lagt et loft over den, så det altid kan betale sig at arbejde, men til gengæld blev det gjort sådan, at hvis man fik et arbejde, fik man selv lov til at beholde flere af de penge, man tjente, frem for der blev skåret i kontanthjælpen.

Formanden:

Så går vi over til medspørgerne, og der er anmeldt fem medspørgerne. Først hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil bede statsministeren om at redegøre for, hvilke 5 mia. kr. ekstra det er, denne regering har brugt på de dårligst stillede i samfundet.

Det andet spørgsmål er: I en situation hvor der, siden regeringen lavede sin første finanslov i 2002, er blevet 50.000 færre ansatte i den private sektor – man kan diskutere antallet, men det er i hvert fald adskillige tusinde færre – hvilket incitament har da gjort det nemmere for folk, der er blevet sat på starthjælp eller introduktionsydelse, at komme ind på arbejdsmarkedet, når det samlede antal falder?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Ole Sohn spørger, hvad de 5 mia. kr. er gået til. De er jo gået til mange ting. De er gået til at hjælpe de hjemløse, de er gået til at hjælpe alkoholisbrugere og stofmisbrugere, de er gået til at hjælpe psykisk syge, og de er gået til en ekstra indsats for at bryde den negative sociale arv og til mange andre initiativer, som kommer de aller mest socialt udsatte til gavn.

Med hensyn til indsatsen for at få flere i arbejde er det selvfølgelig klart, at det er nemmere, når konjunkturerne går op, end når konjunkturerne går ned. Men det ændrer ikke på, at den justering, der skete af kontanthjælpen, gik ud på, at det altid skal kunne betale sig at arbejde.